

وعده‌ی پاداش‌های نجومی نابودم کرد

مرتضی سپهوند: حریف‌ام را کیسه‌ی پول می‌دیدم

بوکس ایران سه چهره‌ی شاخص در بازی‌های المپیک داشت که مرتضی سپهوند، یکی از این سه نفر است. ستاره‌ی بی‌چون و چرای بوکس ایران در المپیک ۲۰۰۸ پکن، که تا یک قدمی سهمیه هم رفت اما با شکست مقابل بوکسور دومینیکن که به مدال طلا هم رسید، از رسیدن به مدال بازماند. مدالی که حالا رسیدن به آن یک رویا و آرزو شده و بعید است کسی بتواند باز هم در آن شرایط قرار بگیرد. دوازده سال از آن ماجرا گذشته اما هنوز هم حرف آن مسابقه تازه است و خودش هم که می‌گوید هنوز با آن باخت کنار نیامده و بعید است که به زودی‌ها بتواند فراموش‌اش کند. سپهوند برخلاف بسیاری، دلیل شکست را نادآوری نمی‌داند و در آستانه‌ی المپیک به همه‌ی المپیکی‌ها توصیه می‌کند که از باخت او درس بگیرند. سپهوند وعده‌ی پاداش نجومی را دلیل باخت می‌داند و به همه‌ی ورزشکاران جوان هشدار می‌دهد که در این تله قرار نگیرند: «به من گفتند ۵۳۰ میلیون تومان به همراه چهار ماشین هدیه می‌دهند. وسوسه شدم و فراموش کردم که برای گرفتن مدال باید حریف‌ام را شکست بدهم تا به آن برسم. ذهن‌ام به هم ریخت، هم مدال رفت و هم پاداش نجومی. حالا حسرت هر دورا دارم.»

پس دادن نیست. به همین دلیل فکر می‌کنم که باید بهترین‌ها و باتجربه‌ها به المپیک بروند. در سه دوره از بازی‌ها، تا یک قدمی کسب مدال رفتیم اما لحظه‌ی آخر کم آوردیم. امیدوارم طلسم این بار بشکند. اگر کمی خوش‌شانس بودیم و کمی هم تجربه داشتیم و حرف‌های عمل می‌کردیم، حالا هر سه مدال را داشتیم.

در یکی از المپیک‌ها خودتان حضور داشتید که تا یک قدمی مدال رفتید. چند ساله بودید که سهمیه‌ی المپیک را گرفتید؟

۲۶ سالم بود که در شیکاگو سهمیه حضور در المپیک ۲۰۰۸ را گرفتم.

با ۲۷ سال به المپیک رفتید و به نظر می‌رسد تجربه‌ی کافی داشتید؟

بله، ۲۷ سال شاید برای یک ورزشکار بالا باشد، اما واقعیت این است که حرف‌های نبود و شاید هم تجربه‌ی

درباره‌ی تیم ملی بوکس صحبت کنیم. تیمی که دو سهمیه گرفته بود و می‌توانست در فرانسه هم دو سهمیه دیگر کسب کند.

تیم ملی بوکس وضعیت خوبی داشت که به نظرم حیف شد مسابقات فرانسه لغو شد. اگر لغو نمی‌شد، به اعتقاد من سه چهره‌ی شاخص داشتیم که می‌توانستند سهمیه بگیرند. امید احمدی‌صفا، اشکان رضایی و احسان روزبهانی که به نظرم این شایستگی را دارند که بتوانند سهمیه بگیرند.

یعنی تصویری کنید که سهمیه اهدا شود؟ با توجه به وضعیتی که بوکس ایران داشت، فکر کنم حداقل دو سهمیه‌ی دیگر به تیم ایران برسد.

چهار سهمیه نشان از اوضاع خوب بوکس دارد، اما به همین اندازه فکر می‌کنید بوکس در المپیک هم خوب باشد؟ المپیک جای کسب تجربه و امتحان

اجازه نداد بایک مدال بگیرد.

بایک سال‌ها ستاره‌ی بوکس ایران بود، اما خیلی از او نامی نیست.

یکی از فنی‌ترین بوکسورهای تاریخ ایران بود. نمی‌دانم وضعیت‌اش الان به چه شکل است، اما در دوره‌ای می‌توانست تاریخ بوکس ایران را رقم بزند. او باید یکی از بزرگان بوکس می‌شد اما این اتفاق رخ نداد.

الان خبری از این ستاره نیست؟

آخرین بار سال گذشته در فدراسیون با هم روبه‌رو شدیم، اما بعد از آن دیگر او را ندیدم. امیدوارم که وضعیت خوبی داشته باشد. در دوران قهرمانی می‌توانست حرف‌های زیادی برای گفتن داشته باشد، اما حیف شد.

برگردیم به مسابقه‌ی خودتان در سال ۲۰۰۸ مقابل حریف دومینیکن که می‌توانستید تاریخ‌ساز شوید.

اعتقاد دارم هرکسی به المپیک می‌رود، باید برای مدال برود. من هم واقعا برای مدال رفته بودم اما نشد. به اعتقاد خودم که داوری نقشی نداشت و نبود تفکرات حرف‌های باعث باختم شد. اگر حرف‌های فکر کنیم، می‌توانیم راحت به مدال برسیم.

مشکلی حین مسابقات به وجود آمده بود؟

وعده‌ی پاداش بزرگی دادند و ذهنم به هم ریخت. به من گفتند ۵۳۰ میلیون تومان به همراه چهار ماشین هدیه می‌دهند. وسوسه شدم و فراموش کردم برای گرفتن مدال باید حریف‌ام را شکست بدهم تا به آن برسم. ذهن‌ام به هم ریخت، هم مدال رفت و هم پاداش نجومی. حالا حسرت هر دورا دارم.

چه کسی وعده داد؟

حالا لازم نیست اسم ببرم، اما آن موقع ۵۳۰ میلیون تومان پول نقد به‌اضافه‌ی چهار ماشین خیلی زیاد بود. تمام ذهن‌ام در آن زمان درگیر این پاداش‌ها بود.

به همین خاطر شکست خوردید؟

خب بعد از مسابقه با رومانی که برنده شدم، تا روز رقابت با دومینیکن پنج روز فاصله بود و در این مدت تمام فکر و ذکرم این بود که اگر این مسابقه را ببرم، چه اتفاقی رخ می‌دهد. شب‌ها با خودم حرف می‌زدم که می‌توانم این مدال را بگیرم و به این پاداش برسم یا نه؟

آن موقع پاداش زیادی بود؟

بله. زندگی من را به نحوی تغییر می‌داد که تا سال‌های سال، نه خودم و نه خانواده‌ام دیگر نیازی به پول نداشتیم. همین باعث شده بود که خودم را با این ذهنیت آماده کنم که روی رینگ بروم و حریف را ناقص کنم و بیرون بیايم! تصور اشتباهی که مسابقه را از دست من خارج کرد.

کسی نبود در این باره حرفی بزند؟ راهنمایی و مشاوره‌ای که شما را دوباره به فرم مسابقه برگرداند؟

آقای واعظ موسوی خیلی راهنمایی کردند، اما فقط برای لحظاتی خوب بودم. وقتی از واعظ جدا می‌شدم، دوباره با این مشکلات روبه‌رو می‌شدم. اینکه می‌گویم تفکر حرف‌های باید داشته باشیم همین است. اگر ورزشکاران جوان الان به این

این موضوع را زیاد شنیدیم که مرتضی سپهوند، احسان روزبهانی و بابک مقیمی، حشاش ضایع شد و گرنه می‌توانستند، مدال را بگیرند.

درباره‌ی خودم اعتقادی به این موضوع ندارم که حق‌خوری بوده، خوب مبارزه نکردم که باختم. البته حریف دومینیکن بعد از اینکه من را شکست داد، تا فینال رفت و طلا را هم گرفت، اما واقعا خودم بد مبارزه کردم.

در مورد بابک مقیمی چه نظری دارید؟

بابک مقیمی الگوی ورزشی من بود. عملکردش در المپیک ۹۶ آتلانتا بسیار خوب بود. دست‌اش شکست و گرنه به‌حتم مدال برنز را می‌گرفت. خیلی بوکسور خوبی بود و به‌نظرم بدشانسی